

دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی

زنجیرە ی روشنبیری

*

خاوەنی نیمیاز: شوکت شیخ یەزیدین

سەرئۆسەر: بەدران ئەحمەد حەبیب

ناوونیشان: دەزگای چاپ و بلاوکردنەوہی ئاراس، گەرەکی خانزاد، ھولتیر

س. پ. ژمارە: ۱

www.araspublisher.com

ناوی کتیب: پاپۆری فریو - حیکایە تیکی میلی رووسیە

گێرانەوہی: ئەلیکساندەر ئافاناسیڤ

وەرگێرانی لە دانیمارکییەوہ: محەمەد فەریق حەسەن

بلاوکرەوہی ئاراس - ژمارە: ۲۳۱

دەرھینانی ھونەری: بەدران ئەحمەد حەبیب - دلاوەر صادق آمین

دەرھینانی بەرگ: ئاراس ئەکرەم

خۆشوووسی بەرگ: محەمەد زادە

بیت لێدان: نساڕ عەبدوڵلا

ھەلەگری: شێرزاد فەقی ئیسماعیل

سەرپەرشتیی چاپ: ئاورەحمانی حاجی مەحموود

چاپی یەکەم: ھولتیر - ۲۰۰۴

ژمارە ی سپاردن لە کتیبخانە ی بەرپۆتە بەرایە تیبی گشتیبی روشنبیری و ھونەر: ۲۰۰۳/۴۰۰

پاپۆری فریو

حیکایە تیکی میلی رووسیە

گێرانەوہی:

ئەلیکساندەر ئافاناسیڤ

وەرگێرانی لە دانیمارکییەوہ

محەمەد فەریق حەسەن

وێنە کێشان: شێروان موھسین

پاپۆری فریو

هه‌بوو نه‌بوو سه‌رده‌می زوو، ده‌گی‌رنه‌وه ده‌لین: ژن و می‌ردی‌کی جووتیار سی کوربان هه‌بوو... کوری ناوه‌نجی و گه‌وره زیره‌ک و چاپووک بوون. ره‌فتار و ئاکاریان جوان بوو. به‌لام هه‌رچی کوری بچووک بوو حسابی ساویلکه و لاژگیان بو ده‌کرد.

دایکیان زیاتر نازی به کوره گه‌وره‌کانی ده‌دا. به‌لام کوری گچکه که ئی‌شان‌ی ناو‌بوو بی‌وه جی‌گه‌ی پی‌که‌نین و لاقرتی. چونکه نه‌و له بری نه‌وه‌ی بچی له کی‌لگه‌که‌دا کار بکات، خوی پی‌وه گرتبوو به‌تویی پانتۆلی‌کی دراهوه له پال ته‌ندووره‌که‌دا یه‌ک ته‌خته لیتی پاکشی.

رۆژی‌کیان په‌یام‌به‌ری قه‌رال به‌ نامه‌یه‌که‌وه هاته‌دی. نامه‌که سه‌بارت به‌وه بوو، هه‌رکه‌سی بتوانی پاپۆری‌کی فریو دروست بکات، نه‌وا قه‌رال شازاده‌خانی کیژی خوی پی‌شکه‌ش ده‌کات و ده‌بیته زاوای. جووته برای ناو‌نجی و گه‌وره، په‌رۆش بوون به‌ختی خو‌بان تاقی بکه‌نه‌وه و ئاماده‌بوون بو‌ئهم مه‌به‌سته بکه‌ونه ری.

باوک و دایکی‌شیان ئهم هه‌نگاه‌یان په‌سه‌ند کرد. دایکیان تو‌یشووی بو‌ پی‌چانه‌وه. بو‌ هه‌ر یه‌کی‌کیان نان‌یکی گه‌وره‌ی گه‌نم، پارچه‌یه‌کی گه‌وره گوشت به‌رخ و شووشه‌یه‌ک ئاوی خسته نیو تو‌یشه‌به‌ره‌یه‌که‌وه.

ئی‌شانی لاژگ به‌چاو و گوئی خوی هه‌موو شتی‌کی دیت و بیست. نه‌میش هه‌روه‌ها داوای له دایک و باوکی کرد ری‌گه‌ی بده‌ن بو‌ هه‌مان

گهشت و مه بهست بچتی. دایکی هه وئی له گه ل دا پاشگهزی بکاته وه، چونکه پیتی و ابوو کاری و هها له دهست ئەم نایهت. به تیز پیکردنه وه وتی: «لیم پروونه تو ده بیته نیچیری گورگان!»

به لام ئیقان به دلتهنگی و بیزاریه وه له سه ری روئی: «ریم بدن منیش بچم. ئای دایه، هه چۆنی بی، ده بی بوام بدن ئەم سه فه ره بکه م.»

دایکی تی گه یشت که ناتوانی په ژوانی بکاته وه. بویه له کو تاییدا قایل بوو؛ پارچه یه ک نانی جو و شووشه یه ک ئای چالای دایه و به دوایدا شهق ده رگای پیوه دا.

ئیقان ته واو دوور که و تبه وه وه کاتی تووشی پیره میردیک هات. سلایان له یه کدی کرد. ئیقان لیتی پرسی داخو پرووه و کوئی ئوغر ده کات.

پیره میرد وه لامی دایه وه: «به دنیا دا ده گه ریم. ئەوه نده ی بتوانم یارمه تیی خه لک ده ده م.»

ئهمجا پرسی: «ئهی به خیر تو کیتی؟»

«له ماله وه به ئیقانه لاژگ بانگم ده که ن.»

«تی گه یشتم. جا تو به خیری به ره و کوئی ریگهت گرتوته بهر؟»

ئیقان وتی: «بو لای قه رال. ئەو په یمانی داوه شازاده خانی کچی پیشکەش ئەو که سه بکات که بتوانی که شتییه کی بالدار دروست بکات.»

«جا تۆ ده توانی که شتییه کی وه ها دروست بکه ی؟»

«نه خیر له توانامدا نییه.»

«که وا بوو بۆچی بیهووده ریت گرتۆته بهر؟»

ئیشان وه لآمی دایه وه: «ئه وه یان خودا بۆ خۆی ده زانی، به لآم له مالیشه وه هیچ کاریکم له دهست نایه ت.»

پیره میترده که وتی: «که واته راستیی مه سه له که به م شیوه یه یه. ده فه رموو لیتره دابنیشه با پشوویه ک بده ین. پیشانم بده بزانی چی له تویشه به ره که تدا یه.»

ئیشان وتی: «شتیکی ئه وتۆم پی نییه. شتی که ئه وه ناهینتی. وه ک ده لئین دیاری شوان هه له کوکه. ئه وه شی خودا دابیتی به ئیمه ده کری چاکه ی پیوه بکه ین!»

کاتی ئیشان تویشه به ره ی والا کرد پروای به چاوه کانی خۆی نه کرد. له بری نانی جو نانیکی گه می جوان و زۆر خۆراکی دیکه ی به تامی دیت. ئیشان هه موو ئه و خواردنانه ی له گه ل پیره میتردی نه ناسدا وه ک برا به ش کرد.

پیره میترد کاتی گوتی له چیرۆکی ئیشان بوو وتی: «چاوت لییه. خواوه ند له گه ل لاژگه کانیشدا مه به ست و نیازی چاکه ی هه یه. دایکه میهره بانه که ت تۆی خوش ناوی، به لآم سه ره رای ئه وه ش له گه ل رۆژگاردا خوشبه ختی به ده ست دینی... تۆ جاری لی گه ری با سه رو قوم ئا و نۆش بکه ین.»

سهره تا شووشه که ئاوی چالاوی تیدابوو، کهچی بیووه ئاوی پاک...
ئهوان خواردیان و خواردیانهوه... پاشان پیره میرد وتی:

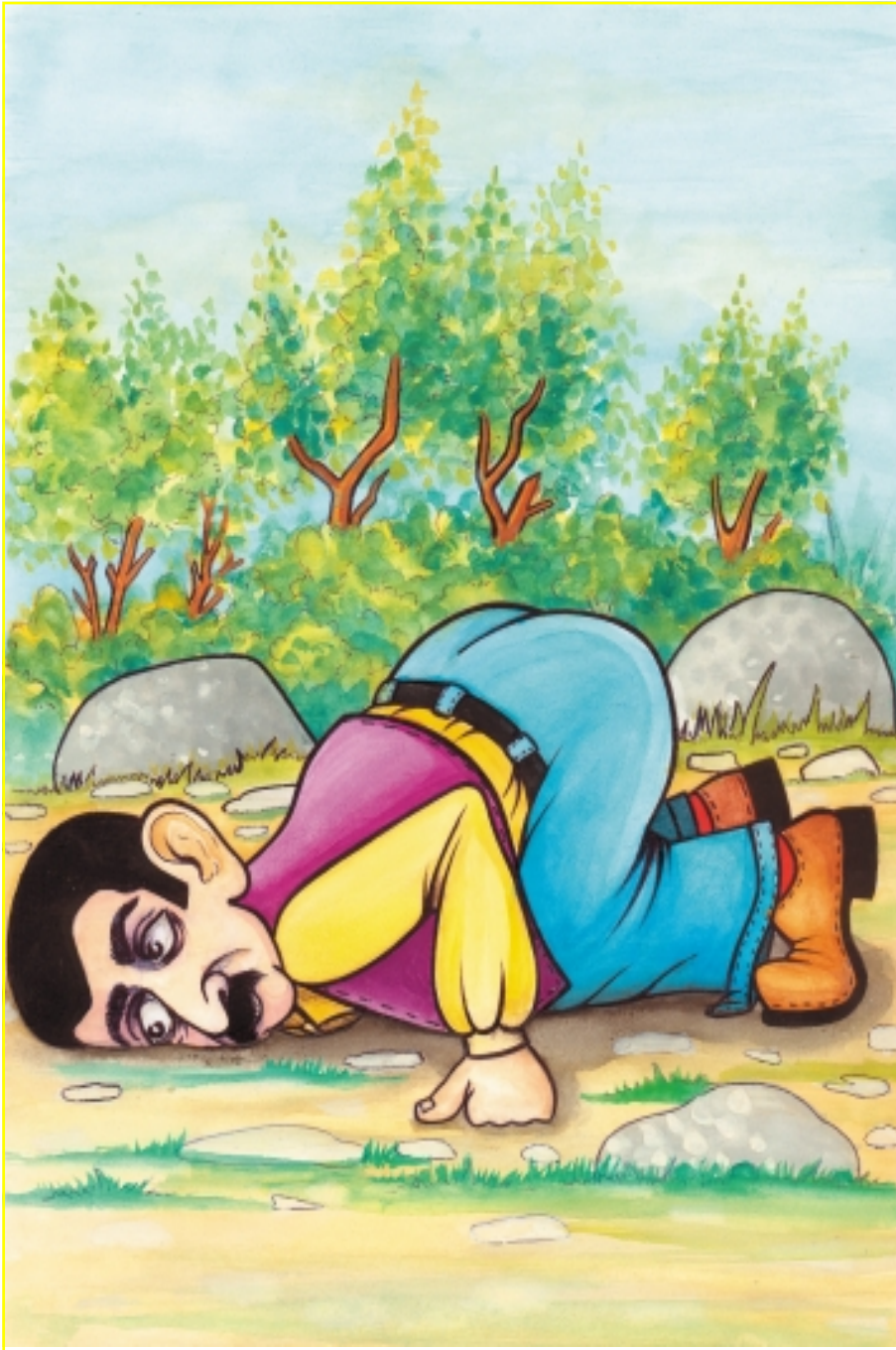
«ئیسنا گویم لی بگره. بچۆ نیو دارستانه کهوه و له پال یه کهمین
درهختی گهوره دا بوهسته. لهوی دهبی سی جارن نوێژ بکهی. پاشان
دهبی به تهوور قهدی درهخته که بپرتهوه. ئه مجا دهبی له ئاستی
بنکه کهیدا لیتی راکشییت و بخهوی. کاتی خه بهرت بووه دهبینی
کهشتیه کی بالدار ئامادهیه... سهر بکهوه سهری، بو ههر کوئی ئاره زوو
بکهی دهتبات... به لام دهبی له ماوهی گهشته که تدا ههر که سیکت پی
گهشت سهری بخهیت و له گه ل خۆتدا بیبهیت.»

ئیشان سوپاسی پیره میردی کرد بو ئامۆژگارییه به سووده کانی.
مالا وایی لی کرد و یه کسهر خۆی به دارستانه که دا کرد. ههر که گه
یشته یه کهمین درهختی مهزن پیره میرد چۆنی گوتبوو بی کهم و زیاد وه های
کرد.

نوێژی کرد و سی جارن هیمای کرنۆشی برد... به تهوور کهوته و یزهی
قهدی درهخته که. له په وروو درێژ بوو، خهوی لی کهوت.

دوای ماوهیه که بیدار بووه. هه لسا یه وه و له پیش خۆیه وه
پاپۆرپکی ته و او راسته قینهی بینی. به بی بیر کردنه وه و چاوپیدا گپران
سهر کهوته سهری. پاپۆر بالی گرت و دوور کهوته وه.

ئیشان به سهر کینلگه و گیا جاردا دهفری. له هیکرا پیاوکی دیت.
له سهر راسته رییه ک پال که وتبوو. گوئییه کی به زهویییه شیداره که وه

نابوو. ئيشان بانگى كرد:

«رۆژباش خالە گيان.»

پياوه كه وهلامى دايهوه: «رۆژباش برادهرى لاو.»

ئيشان پرسى: «ئەوه خەرىكى چىت؟»

«گويم لەو قسە و باسانە گرتووہ كه لەم دنيايهدا دەوترين.»

«سەرکەوہ بان کەشتىبە کە. تۆ لە کاتى خۆيدا بە کەلکم دىي.»

پياوه گوئى سووکە کە بى ئەوہى هيج پرسىارىک بکات قايل بوو
سەرىکەويتە بان کەشتىبە کە و درىژەيان بە فرين دا.

دەيان ميل فرين. بە دەم فرينەوہ چاويان بە پياويک کەوت لەسەر
لاقىک بازى دەدا. لاقە کەى دىکەى لە ئاستى گوئيدا، بەسەرىبەوہ
شەتە ک داوو... ئيشان لىي پرسى:

«رۆژباش خالە گيان. بۆچى تۆ لەسەر يە ک لاق باز دەدەى؟»

«جا خۆ ئەگەر لاقە کەى دىکەم ئازاد بکەم، ئەوا بە دوو لۆقان

دەگەمە ئەوپەرى زەوى.»

ئيشان داواى لىي کرد: «سەرکەوہ بۆ لای ئىمە. تۆ لە کاتى خۆيدا

بە کەلکم دىي.»

پياوه خىراکە بە کەشتىبە کەدا هەلگژا و پىکەوہ درىژەيان بە فرين

دا.

زۆر دوور فرىبون کاتى پياويکيان دىت بە تەنگىکەوہ لە دۆخى

سیره‌گرتندا وه‌ستابوو. به‌لام هیچ نیشانه‌یه‌کیش له‌و ئاسته نه‌ده‌بینرا.

ئیقان وتی:

«رۆژباش خاله‌گیان... ئه‌وه سیره‌ت له‌چی گرتوو؟»

تیره‌ندازه‌که وه‌لامی دایه‌وه:

«له‌م ئاسمانه به‌رینه‌دا بالنده‌یه‌ک ناکه‌و‌یتته به‌ر قه‌ره‌ولئی تفه‌نگم. من هه‌رگیز نیشان له‌شتی نزیک ناگرمه‌وه. ته‌قه له‌ئامانجی ده‌که‌م لانی که‌م هه‌زار میل دووربی.»

ئیقان وتی: «سه‌رکه‌وه بۆلای ئیمه. تو له‌کاتی خۆیدا به‌که‌لکم دیتی.» تیره‌ندزاکه سه‌رکه‌وته بان که‌شتییه‌که بۆلای ئه‌وان.

دوای ئه‌وه‌ی ماوه‌یه‌کی دوور و درێژ فرین. چاویان به‌پیاویک که‌وت، سه‌به‌ته‌یه‌کی زۆر گه‌وره‌ی پر له‌نانی له‌سه‌ر پشت بوو.

ئیقان وتی: «رۆژباش خاله‌گیان. به‌خیر به‌ره‌و کوی ده‌چی؟»

پیاوه‌که وه‌لامی دایه‌وه:

«من ده‌گه‌ریم تا برێکی ته‌واو نان په‌یدا بکه‌م، ئه‌وه‌نده‌ی سکم تیر بکات.»

ئیقان وتی: «ئهی ئه‌وه نییه پر سه‌به‌ته‌یه‌ک نانت له‌سه‌ر پشته!»

«من حساب بۆ ئه‌و نه‌خته نانه ناکه‌م. ئه‌وه به‌شی پاروویه‌که!»

ئیقان وتی:

«که واته وهره له گه لمان. تۆ له کاتی خۆیدا به که لکم دیتی.»
 ئەمیش به که شتییه که دا هه لگه را و پیکه وه درێژه یان به فرین دا.
 پیاوی ئەمجاره یان که تووشی هاتن، له ده وره به ری ده ریاچه یه ک له
 سوڤاخ و گه راندا بوو.
 ئیشان وتی: «رۆژباش خاله گیان. ئەوه به دوا ی چیدا ویتلی؟»
 پیاوه که وه لامي دایه وه: «تینوومه و ئاوم بو نادۆزرتیه وه تا
 بیخۆمه وه.»
 ئیشان وتی: «به لام ده ریاچه یه ک ریک ئەوه تا له پیشته وه، بۆچی
 لیتی ناخۆبته وه؟»
 پیاوه که وتی: «جا ئەو چۆره ئاوه چییه؟ ئەگه ره به شی قومیکم
 ده کات یان ناکات!»
 ئیشان وتی: «که واته وهره له گه لمان. تۆ له کاتی خۆیدا به که لکم
 دیتی.»
 به م شیویه، پیاوه تینووه که ش سهرکه وته بان که شتییه که.
 له وه ده مه دا به سه ر دارستانیکدا ده فرین. چاویان به پیاویک که وت
 باریکی گه وره داری به کۆله وه بوو.
 ئیشان سلای لئی کرد:
 «رۆژباش خاله گیان. بۆچی خۆت ماندوو کردوو، ئەو هه موو
 دارهت به کۆلدا داوه، له کاتیکیدا لێره واره که پره له دار و چیلکه؟»

«چونکه ئەمەى وا به كۆلمه وه دارى ئاسايى نيبه.»

ئيشان پرسى: «ئەى كه واته چيبه؟»

«شتىكى ته واو سه يره. ئەگەر ئەم دارانه فرىدهم، ئەوا يه كسه ر له شكريتكى پرچه ك ليره دا په يدا ده بى!»

ئيشان وتى: «كه واته توش له گه ل ئيمه وهره. تۆ له كاتى خۆيدا به كه ل كم دى.»

پياوه كه وه لامي دايه وه: «به ئاره زوى تۆ ده كه م.»

دوا ريبوار كه ديتيان پياويك بوو گورزه يه ك به لى هه لگرتبوو.

ئيشان وتى: «پۆزباش خاله گيان. ئەم هه موو به لمت بو هه لگرتوه؟»

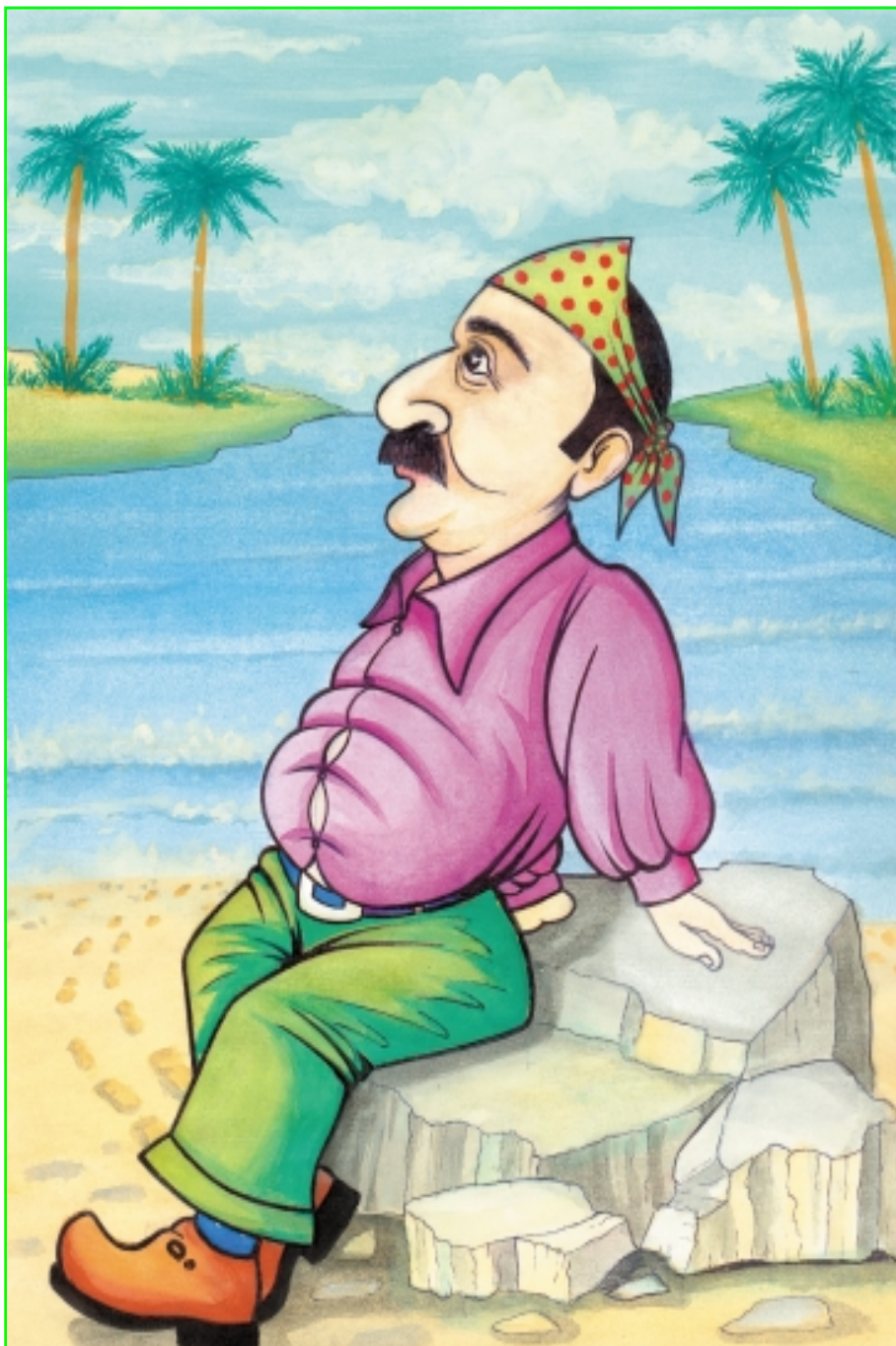
«چونكه ئەمە به لى ئاسايى نيبه. ئەمە هاوينا ن سارده. ئەگەر بلاوى بكه يته وه، ئەوا زستان به به فر و سه هو لبه ندانه وه له گه ل خۆيدا دىنى.»

ئيشان وتى: «كه واته وهره له گه لمان به. تۆ له كاتى خۆيدا به كه ل كم دى.»

«من قايلم» پياوه كه ئەوه ندهى وت و سه ركه وته بان كه شتبييه كه.

دوا جار گه يشتنه كۆشكى قه رال. له و ده مه دا قه رال له سه ر مي زىك دانىشتبوو. كاتى به ئاسمانه وه چاوى به كه شتبييه نه ناسراوه كه كه وت كه ده اته پيشه وه، خزمه تكارىكى ناره ده دهره وه تاكو بزانى كى

تیدایه. که خزمه تکار دیتی هموو ئه وانیه وان له که شتییه که دا
خه لکانی ساده و ئاسایین، به له ز گه رایه وه کۆشک و به قهرالی
پراگه یاند: «جووتیاری ساده و ساکار نه بی هیچ که سیکي پایه بلند له
که شتییه که دا نییه.»

قهرال ماوه یه که له فکران پۆچوو، ئه مجا وتی: «شایسته ی ئه وه
نین... من کچی خۆم ناده مه جووتیار و پالهی ساده. پتوبسته ریگه
چاره یه که بدۆزمه وه تا کو خۆمیان لی رزگار بکه م.»

قهرال بیری له وه ده کرده وه ریگه چاره یه کی ئه وتۆ بدۆزیتسه وه،
به هۆیه وه که شتییه بالداره که به ره و رووی تاقیکردنه وه یه کی سهخت
بکاته وه. به خزمه تکاره که ی گوت:

«بچۆره وه بۆ لایان و پتیان بلتی من شووشه یه که ئاوی ژیانم لییان
ده وی له کانیه ژیانه وه هه لگۆزرا بی. ده بی به رله وه ی ئه م میزه جی
بیلم ئاماده بی.»

به للام یه که م پیاو که ئیقان سه ری خسته بان که شتییه که، گوئی له
هه موو ئه م قسانه بوو. بیگومان ئه و ده یتوانی گوئی له و گفتوگۆبانه
بی که له و په ری دنیا وه ده کترین... بۆیه هه مووی بۆ ئیقان گیرایه وه.

خزمه تکاره که گه رایه وه بۆلای پاپۆری بالدار و ویست و
فه رمایشتی قهرالی پی پراگه یاندن: «به رله وه ی زه ماوه ند ساز بکری.
قهرال که ئیستا له سه ر خوانی شیوکردنه، داوی شووشه یه که ئاوی
ژیان ده کات له کانیه ژیانه وه هات بی. به للام ده بی پیش ئه وه ی ژهمی

شیتوان ته‌واو بکات فریای بخهن.»

ئیقان وه‌لامی دایه‌وه: «به تاره‌زووی قه‌رال.»

براده‌ره‌که‌ی، که لاقیکی خوی به‌ستبۆوه، خوی رزگار کرد و به‌چاو ترووکانیک هه‌پای لی کرد. گه‌یشته کانیی ژیان و شووشه‌یه‌کی پر ئاو کرد. ئەمجا بییری کرده‌وه:

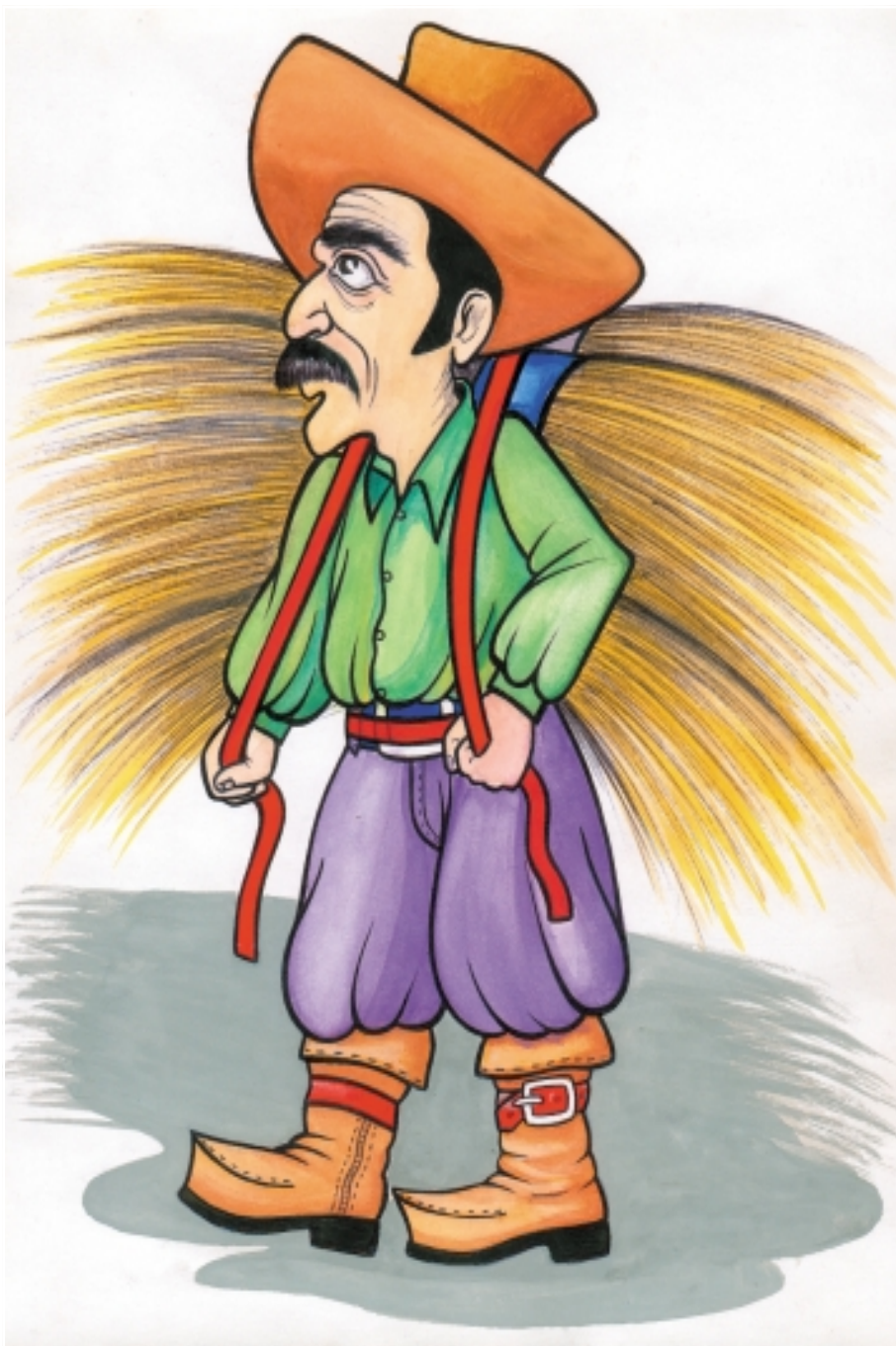
«هیشتا کات به‌ده‌مییه‌وه ماوه. من دلنیام فریا ده‌که‌وم سه‌رخه‌ویک بشکینم.» بۆیه له سیبهری ئاشیکی ئاودا لیتی راکشا و ده‌موده‌ست چاوی چووه خه‌و.

قه‌رال له‌وه‌دابوو له شیوکردن بیته‌وه و پیاوه خوشبه‌زه‌که هیشتا نه‌گه‌رابۆوه... ئەو پیاوه‌یان که هه‌موو شتیکی ده‌بیست، گویی به زه‌وییه‌وه نا و وتی:

«دلّم خه‌به‌ری دابوو. ئەوه‌تا له‌پال ئاشی ئاوه‌که‌دا راکشاه و خه‌وی لی که‌وتوو!»

تیره‌ندازه‌که ده‌ستی دایه تهنه‌که‌ی، نیشانه‌ی له ئاشه‌که گرتوه و تهنه‌که‌ی ئاگردا. گولله‌که ئامانجی پیکا و پیاوه خیراکه‌ی له خه‌و راپه‌راند. به‌قه‌له‌مباز ده‌هاته رپوه. دوا‌ی پشوویه‌کی کورت گه‌یشته کۆشک. قه‌رال هیشتا خوانی جی نه‌هیشتبوو، که ئەو شووشه‌یه‌ک ئاوی ژیانی له کانیی ژیانوه پیشکه‌ش کرد.

بۆ ده‌ریازبوون له‌م حاله، قه‌رال بییری له‌وه کرده‌وه ئه‌رکیکی نو‌ییان به‌سه‌ردا بدات. بۆیه خزمه‌تکاره‌که‌ی بانگ کرد و بریاری خوی پی

پراگه یاند.

«ئىستان ئيشان سەلماندوو يە تى چاپووكە و توانای كار پراپەراندى
 ھەيە. بەلام من دەمەوى زياتر تاقي بکەمەو. دەبى خوى و ھەقالانى
 بە ژەمىك دوانزە گای برژاو و دوانزە تەلىس نان بخۆن.»

پىاوھ گوى سووكەكە ھەموو ئەم قسانەى بىست و بو ئيشانى
 گىرايەو. ئيشان بە بىستنى شلەژا، وتى:

«من ئەو ھەموو نانەم بە جارىك بو ناخورى.»

زۆرخۆرەكەيان وتى:

«تۆ پىويست ناكات خۆت سەغلەت بکەى. من دەتوانم ھەموو
 ئەوانە بە زیادەوہ بخۆم!»

يەكسەر دوای ئەم قسانە خزمەتكار گەيشت و فەرمانى قەرالى
 پراگە ياند.

ئيشان وتى: «زۆر چاکە. ھەموو ئەوانە بىنە و ئىمەش دەيانخۆين.»
 دوانزە گای برژاو و دوانزە تەلىس نانيان ھىنا. زۆرخۆرەكەيان
 ھەمووى خوارد.

ئەمجا وتى:

«ئاه... ژەمىكى چەور بوو. بەلام داخم ناچى بو يەك پارووى
 دىكە!»

پەلپى ئەمجارەى قەرال ئەو بوو، دەبى ئيشان و ھەقالانى بى

پشودان بیست و چوار بهرمیل ماستاو بخۆنهوه... گوئی سووکه که،
گوئی له م داواکارییهی قهراڵ بوو که به خزمه تکاره کهی گوت. ئەمیش
رێک وهک خۆی بو ئیقانی گێرایه وه.

ئیقان وتی:

«ئەهی هاوار به حالمان... من خۆم ناتوانم به جارێک تاکه
بهرمیلێکیش ماستاو بخۆمه وه.»

هه قاله تینوو ده که یان وتی: «هه ر بیریشی لی مه که ره وه. من له بری
هه مووتان ئەم کاره ده که م. هه مووی ده خۆمه وه و بگره هیشتا
تینوویتیشم ناشکیینی.»

کاتی بیست و چوار بهرمیله ماستاوه که به تلدان گه یشتن. پیاوه
تینوو که بهرمیل له دواي بهرمیل هه موویانی چۆرپر کرد. دواي ئەوهی
لی بووه وتی: «به ری دلی گرتم. به لام بریا قومیکه دیکه شم
ده خوارده وه.»

ئیدی قهراڵ فه رمانی دا، وهک مه راسیمی خۆ ئاماده کردن بو
زه ماوه ند، ده بی ئیقان به باشی له گه رماودا خۆی بشوات... به لام
گه رماوه که له میتال داریژرابوو. خزمه تکاره کانیش ده ستووریان
وه رگرتبوو که به راده یه کی ترسناک جۆشی بدهن. به راده یه ک، ئیقان و
هه قالانی تپیدا بپیشین و هه ناسه یان لی ببری.

نیله نیلی ئاگر، گه رماوی هینابوووه کوڵ و جۆش. ئیقان خۆی
پیدا کرد. به لام ئیقان جووتیاری به لم به کوئیشی له گه ل خۆدا برد. ئەو

ژیر پیکانی ئیشانی کرد به به لم. بهرله وهی بیته دهره وه، برپیکیشی به زهمینی گهرماوه که دا بلاوکرده وه. ئیدی گهرماو تهواو سارد بووه. ئاوه که ی بهستی و بوو به سه هۆل.

ئیشان به په له خۆی شوورد. له بان ته نووری گهرماوه که پراکشا و به درپژایی شهو لهوئی مایه وه.

به یانی که دهرگای گهرماویان کرده وه، دیتیان ساغ و سه لامه ته.

به لکو به تهواوی ئاسووده یییه وه له سه ر کوورده ی گهرماوه که نوستووه. کاتێ قه رال ئه م هه والهی بیست، تهواو تووره بوو. نه یزانی له وه زیاتر چی له گه ل بکات. قه رال له ئاستی ئه م خوازیبیکه ره لاوه دا هیچ بیانویه کی دیکه ی به خه یالدا نه هات.

دوای بیرکردنه وه یه کی قوول، قه رال بریاری دا کیشه که ی به ره و پرووی سوپا بکاته وه. به خزمه تکاره که شی گوت: «چۆن جووتیاریکی ساکار ده توانی به رامبه ر هه موو سوپا خۆی رابگری؟»

کاتێ ئیشان ئه م هه والهی زانی له ترساندا له رزی، وتی:

«ئیدی تهواو من دۆراندم.» ههروه ها به هه قالانیشی وت:

«ئیه زۆر جارن له کاتی پیویست و تنه گانه دا به هانامه وه هاتن،

به لام ئه مجاره یان هیچ بواریک بو رزگاربوون نه ماوه.»

جووتیاری کوله دار له پشت وتی: «ئیه ستا گوئی بگره... ئه م دهرفه ته

تهواو بو من گونجاوه. تۆش هیچ پیویست ناکات خۆت سه غله ت بکه ی.»

دەستبەجى خزمەتكارەكان گەيشتن و بە ئىقانيان راگەياند:

«ئەگەر تۆ سووربى لەسەر خوازىنبى شازادە خان، ئەوا دەبى سبەى لەگەل گەردوگولتى بەياندا خۆت بۆ بەرەنگارىيە ھەموو سوپا ئامادە بکەى.»

ئىشان وتى: «چاکە، من ئامادەم... بەلام ئەگەر دواى ئەمەش قەرال ھەر وازى لە فيل و تەلەكە نەھينا، ئەوا من سەرپايى ولاتەكەى تەفروتوونا دەكەم!»

لە تاريكايى شەودا، پياوى كۆلەدار لە پشت، چوو دەروە.

بە راست و چەپدا دارەكانى بلاوكرەو. دەستبەجى سوپايەكى مەزن لە سوارە و پيادە، تەيار و پەرچەك، بە تۆپخانەو ئامادەى مەيدان بوون.

بەيانى، كاتى قەرال لە پەنجەرەى ژوورەكەيەو دەروەى بينى. لە جىبى خۆى وشك و ھەستا و ئەوق بوو. ئەو زوو لەو تى گەيشت كە ئەم جەنگەى دۆراندووە. بۆيە لە برى جەنگ برىارى دا جلوبەرگى بە نرخ و شياو بۆ ئىشان بنيرى. ئىدى با تەشريف بۆ كۆشك بەيتى و لەگەل شازادە خاندا زەماوەند بکات.

تەواو لەو دەمەدا كە ئىشان دەچوو نىو كۆشكەو، براكانيشى گەيشتن. ئەوان زۆر بە زەحمەت برا لاژگەكەى خۆيان ناسيەو، كە پۆشاكى رەسمىي لاوانى لەبەردا بوو.

شازادە خان يەكسەر دللى بە ئىشاندا چوو. زەماوەندەكەيان ھەوت

پوژی خایاند... لهو دهمه دا که ئاههنگ به رهو کو تایی ده چوو،
هه قاله کانی سواری که شتییه بالداره که بوونه وه... به رهو دنیای به رین،
بو تو مارکردنی چیرۆکیکی دی فرین... به لام ئه وه یان له دهرفه تیکی
دیکه دا ده بیستن...

سه بارهت به ئیشان خویشی، ده گیرنه وه کهوا، له گه ل پوژگارد دا بووه
به فه رمانه وایه کی میهره بان و دانا. چونکه ئه و به چاکی له حال و
گوزه رانی خه لکی ساده شاره زا بوو.

سه رچاوه:

Det flyvende skib
Fortalt af Alexander Afanasjev
På dansk ved Ejnar Agertoft
Agertofts Forlag 1996.
ISBN 87 - 89970 - 63 - 2.